

— Csönd lögyön a gazdagok frontján! Soha nem lehet itt igazat tönni. Ha nem magátul viszik a tehenet, akkor a szegényektül.

Odabent már magasra vert Töpe Jóska zenekarának hangja. Danolnak is hozzá. Magas vezetök vendégeskednek a megyétül meg a járástül, a mieink azok hangulatához stimmelik nótájukat. Töpe éppen letette a hegedüt, s fölvette a rezet. Mert Töpéék minden szerszámot megzengettek.

Hát ez az este emlékezetes marad. Már nem bánt. Az idő meggyógyítja az embert.

S mintha mindent magának mondana el, úgy tünik, csak hangosan gondolkozik. Amíg tesz a vaskályha parazsára, nagyülepü katonáktül meghurcolt nadrágja az inába lög, ülepén tenyérnyi foltok éktelenkednek. Persze éjjeliörnek nem ünneplöben jár az ember, még az épülö szocializmusban sem.

— Azért ne így vegye. Apám annak idején kitagadott a családból. Nem a vagyonból, az nem volt. A családból, mert szégyen voltam rájuk, éngem a zsandárok vigyáztak minden héten, mint a tolvajt. Hanem haló ágyában magához szólított: — Jóska, gyerököm, töttem, amit töttem, mondtam, amit mondtam, azért én tégüdet mindig tudtalak. Örültem, ha jól mönt sorod, szomorodtam, ha ütött az élet. Mert azért csak a gyerököm voltál.

KLISS #11/14